

1769 17. Januar 1881: Foresp. om fremmede Fiskeres Ret til Fiskeri p. dansk Søterritorium. 1770

ikke selv fisket. Efterat Kapitain Vardenfleth havde forladt dette Farvand, har han efterladt en Dødsbaad med en Officer for at paase, at Ordenen overholdtes der, og det paastaas, at det er urigtigt, naar det siges, at der er stet Brud paa den. Dette altsaa for de tybste Undersaatters Bedkommende. — Hvad de svenske angaar, er Forholdet noget anderledes og har altid været det. Der har været en Slags gammel og stiltiende Overenskomst, der senere er bleven opretholdt mellem begge Regjeringer, og ved denne er der givet de danske Fiskere Afgang til at fiske under de svenske Kyster og de svenske Fiskere Afgang til at fiske under de danske Kyster. Det er et Forhold, som af og til har givet Anledning til Klager fra Fiskerne fra den ene eller den anden Side, hvad man jo ikke kan forundre sig over, men som altid have fundet den Afgjærelse, at man blev ved det Bestaaende, og at der ikke vilde blive lagt nogen af Undersaatterne Hindringer i Veien for at fiske paa det andet Lands Søterritorium, idet man ansaa det for Noget, der næsten var uundgaeligt paa mange Steder, navnlig i Sundet, og som var i begge Landes Fiskeribefolknings Interesse. I den Erklæring, der er afgiven i 1869 af vor daværende Fiskerikonfulent, siger han udtrykkelig, at han anser Opretholdelsen af den bestaaende Tilstand i saa Henseende for at være i Overensstemmelse med begge Landes Fiskeribefolknings Løve, og han tilføiede udtrykkelig: og maaste ikke mindst i den danske Fiskeribefolknings Løve. Saaledes har dette Forhold bestaaet fra ældre Tider af uden nogen bestemt Begrænsning af Støtten fra nogen af Siderne, og det har bevoet paa Fortolkningen af den Instruktion, som er givet de Paagjældende, der skulle paase Ordenen ved Fiskeriet, hvorvidt man i den Henseende kunde gaa. Imidlertid skal jeg gjerne indbrømme, at der kunde være Noget, der taler for, at man i en Sag af den Vigtighed som denne fik en nærmere Bestemmelse om, hvilken Ret de forskellige Landes Undersaatter have til at drive Fiskeri paa det andet Lands Søterritorium. Det har ogsaa været Regjeringens Agt at erhverve en saadan, og det ærede Medlem vil vide, at i § 1 i den Lov, der i 1875 af den nuværende Regjering blev fremsat om Fiskeriet i Danmark, stod der udtrykkelig en Bestemmelse om, at i Almindelighed have et fremmed Lands Undersaatter ikke Ret til at fiske paa dansk Søterritorium, medmindre der ved specielle Traktater var gjort Undtagelse derfra. Det, der blev udtalt der, henledte jo strax Opmærksomheden paa Forholdet mellem Sverrig og Danmark, og saa bange var man for at gribe forstyrrende ind i det Forhold, der fra alle Sider erklaaredes for at være vigtigt, at det Udvalg, der i Landstinget var nedsat over Lovforslaget, ud-

trykkelig forespurgte, om Meningen dermed var, at dette Forhold for Fremtiden skulde hæves, og de svenske Fiskere afvises herfra; da man her til svarede Nei, fandt man det ikke overflødigt at bemærke i Betænkningen, at man indstillede § 1 til Bedtagelse udtrykkelig under den Forudsætning, at det ikke vilde bevirke nogen Forandring i det bestaaende Forhold. Der kom naturligvis strax fra svensk Side Forespørgsel om, hvorvidt Bedtagelsen af en saadan Paragraf vilde virke forstyrrende ind paa det Forhold, der hidtil havde eksisteret. Forespørgselen kom gennem Udenrigsministeriet, men Indenrigsministeren svarede derpaa, at man ikke ved Paragrafen tilsigtede at bevirke nogen Forandring i saa Henseende. I Henshold hertil, og efter den Dag, der fra begge Sider er lagt paa, at denne Afgang, som svenske Undersaatter have hørt til at fiske paa de danske Kyster, og for de Danske til at fiske paa de svenske Kyster, opretholdtes, har Forholdet hidtil gaaet saaledes, idet man dog ikke har truffet nogen nærmere Bestemmelse derom, og maaste vanstelig vil kunne faae nogen saadan iaar. Den vil jo nok komme, naar vi faae en Fiskerilov, men om Udgiften dertil iaar er stor eller ikke, veed jeg ikke; havde vi dengang faaet en Fiskerilov, havde vi nu været ude over det Spørgsmaal, som her har forvoldt det ærede Medlem en saa overordentlig Bevægelse. Som sagt, i Overensstemmelse med den Opfattelse, som dengang gjorde sig gjældende, har ganske vist Chefen for den Kanonbaad, der var overladt Ministeriet til at føre Tilsyn med Fiskeriet, været instrueret derhen, ikke at lægge de svenske Fiskere Hindringer i Veien for Udøvelsen af deres Fiskeri, forsaavidt ikke Udøvelsen deraf kommer i Kollision med de danske Fiskeres Ret, naturligvis med det selvforstaaede Forbehold, at de ikke have Ret til at gaa ind i Indvande. Nu have Svenskerne ved Falters og Møns Kyster fisket Betydeligt, og fisket en fem til sex Gange mere end vore egne Fiskere; men et stort Spørgsmaal er det, om de Fisk, de svenske Fiskere fange, vilde være komne ind i de Andres Garn. Jeg tror ikke, det er Tilfældet; men at de have fanget saa Meget, hidrører fra, at vi udøve Fiskeriet i et meget mindre Omfang end de svenske Fiskere, og maaste paa en mindre breven Maade, end de forstaa. Det har imidlertid ikke været til Hindring for vort Fiskeri, og hvor der f. Ex. har været Garn staaende, udsatte af vore egne Fiskere, have de maattet holde sig fra Fiskeriet og have ikke gjort Støde for Fiskebestanden. I det Hele taget drives Fiskeri meget med Baad, som ligger i Overfladen af Vandet og stader ikke Fiskebestanden saaledes som Bundfløvebaad. Naar Kapitain Vardenfleth har sagt, at de svenske Fiskere maatte have Lov til at ud-